

Arrest

nr. 86 968 van 6 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat J. RODRIGUEZ *loco* advocaat B. BRIJS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 29 december 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 6 januari 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven *d.d.* 19 april 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Oezbeeks staatsburger van Oeigoerse origine. In 1998 ontmoette u uw man, R.(...) S.(...) (O.V. 6.939.393), een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine. Na jullie huwelijk ging u bij uw man in Kazachstan wonen. U had een tijdelijke verblijfsvergunning in Kazachstan, die u elke vijf jaar liet verlengen. U woonde samen met uw man, jullie dochter en uw schoonmoeder, G.(...) K.(...) (O.V. 6.939.388), in de stad A.

In Oezbekistan had u geen ernstige problemen. U stelt dat Oeigoeren in Oezbekistan wel gediscrimineerd worden op het vlak van onderwijs en werkgelegenheid. Sinds 1998 ging u ongeveer één keer per jaar terug naar Oezbekistan om uw ouders te bezoeken. Uw ouders kennen daar momenteel geen problemen.

In Kazachstan kende uw man problemen omwille van zijn Oeigoerse origine. In 2000 werd uw man door de politie tegengehouden toen hij terugkwam van een Oeigoerse culturele bijeenkomst. Hij werd ernstig mishandeld en moest in het ziekenhuis worden opgenomen voor een operatie. In 2003 moest hij opnieuw worden gehospitaliseerd omdat er complicaties waren met zijn verwondingen. Uw man werkte als handelaar in kledij. Hij had een standplaats op de markt en twee winkels. Als enige Oeigoerse handelaar op de markt had hij voortdurend problemen met de administratie van de markt. Op de markt werd hij geslagen en men nam gratis goederen uit zijn winkel.

In 2011 werd uw man bedreigd omdat men zijn winkel wilde afpakken. Op 22 november 2011 werd hij 's avonds ontvoerd. De volgende ochtend werd hij terug vrijgelaten. Jullie gingen samen naar de politie om een klacht in te dienen. Even later kreeg uw man telefoon. Men was op de hoogte dat jullie een klacht had ingediend bij de politie. Die middag kwam jullie dochter niet terug van school. Uw man kreeg een nieuwe telefoon. Men vertelde dat jullie dochter was ontvoerd. De ontvoerders eisten dat uw man de documenten en de sleutel uw winkel zou afgeven in ruil voor de vrijlating van uw dochter. Hij ging in op deze eis en jullie kregen jullie dochter ongedeerd terug. Naar aanleiding van deze gebeurtenis besloten jullie echter te vluchten.

Op 23 december 2011 vertrok u samen met uw man, uw dochter en uw schoonmoeder uit Kazachstan. Jullie reisden met het vliegtuig over Praag naar Parijs. Jullie hadden eigen reispaspoorten. U weet niet of de passeur visa had voorzien. Bij aankomst bleven de paspoorten bij de passeur. Vanuit Frankrijk reisde u met een auto verder naar België, waar u aankwam op 26 december 2011. U vroeg asiel op 6 januari 2012.

B. Motivering

U bent een staatsburger van Oezbekistan. Bijgevolg dienen uw asielmotieven te worden afgewogen ten aanzien van Oezbekistan. Voor u in 1998 bij uw echtgenoot, R.(...) S.(...) (O.V. 6.939.393), in Kazachstan ging wonen, kende u geen ernstige problemen in Oezbekistan. Uw ouders, die momenteel nog steeds in Oezbekistan wonen, kennen volgens u geen specifieke problemen. U stelt dat Oeigoeren in Oezbekistan wel gediscrimineerd worden op het vlak van onderwijs en werkgelegenheid (CGVS, p. 3-4, 10). Het Commissariaat-generaal meent ter zake dat, hoewel dergelijke vormen van discriminatie laakbaar zijn, de door u beschreven situatie niet kan worden gezien als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Gezien u, behalve deze situatie van discriminatie, geen andere problemen aanhaalt ten aanzien van uw land van nationaliteit, in casu Oezbekistan, meent het Commissariaat-generaal dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld. Bijgevolg is uw asielaanvraag ongegrond.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot heeft beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat zijn asielrelaas niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u in Kazachstan, het herkomstland van uw echtgenoot, een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming, zou kennen.

De beslissing van uw echtgenoot, die deels is gebaseerd op uw verklaringen, werd als volgt gemotiveerd:

"U vreest dat u in Kazachstan zult worden vermoord door handlangers van A.(...) I.(...), een generaal bij de veiligheidsdiensten. Leden van de ordediensten zouden uw goederen hebben gestolen, zouden u hebben geslagen, zouden uw dochter hebben ontvoerd en zouden uw winkel hebben afgenomen. U had ook problemen met de administratie van de markt. Al deze problemen zouden het gevolg zijn van het feit dat u van Oeigoerse origine bent.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste kon worden vastgesteld dat uw vrouw onredelijk weinig bleek te weten over wie er verantwoordelijk was voor jullie problemen in Kazachstan. U vertelde dat u sinds 2000 problemen

had met leden van de ordediensten die onder het bevel stonden van A.(...) I.(...), een generaal bij de veiligheidsdiensten. Deze persoon zou u hebben geïdendeerd vanwege uw Oeigoerse origine. Op de markt werd u lastiggevallen en geslagen door zijn handlangers (CGVS, p. 11, 15). In 2011 werd de situatie erger. Toen zouden enkele medewerkers van de ordediensten, handlangers van deze generaal, uw winkel hebben willen afpakken. Om die reden werden zowel u als uw dochter ontvoerd (CGVS, p. 17-19). U stelt dat u niet op de bescherming van de autoriteiten kon rekenen omdat deze generaal te veel macht had (CGVS, p. 26). In deze context is het hoogst opmerkelijk dat uw vrouw niets kon zeggen over de identiteit van jullie vervolgers. Zij wist bijvoorbeeld niet wie er uw winkel probeerde af te pakken en wie er eigenlijk verantwoordelijk was voor de ontvoering van jullie dochter. Zelfs toen uw vrouw werd gevraagd of u problemen had met de maffia, met politieagenten of eventueel met nog andere mensen, kon zij hier geen antwoord op geven (CGVS vrouw, p. 5, 9). Dit is niet geloofwaardig. Indien u werkelijk voortdurend problemen zou hebben gehad met leden van de ordediensten die onder het bevel stonden van één bepaalde machtige generaal, indien zijn handlangers u herhaaldelijk mishandelden, indien deze personen in 2011 ook verantwoordelijk zouden zijn geweest voor de ontvoering van uw dochter en indien u uiteindelijk ook uw winkel aan deze personen verloor, dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat uw vrouw toch enige notie heeft van wie hiervoor verantwoordelijk was. Deze vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten tweede bleken uw opeenvolgende verklaringen over het begin van uw problemen niet geloofwaardig. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat uw problemen begonnen toen u in 2000 door de politie werd tegengehouden nadat u een Oeigoerse culturele bijeenkomst had bijgewoond. U werd ondervraagd over uw rol tijdens deze bijeenkomst en ernstig mishandeld door de politieagenten. U werd meteen opgenomen in het ziekenhuis, waar u ook een operatie onderging (CGVS, p. 12). In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld, verklaarde u iets helemaal anders. U zei toen dat uw problemen in 2000 waren ontstaan in verband met uw winkel op de markt. In 2003 zou u dan op de markt dusdanig zijn toegetakeld door enkele politieagenten, dat u in het ziekenhuis moest worden opgenomen voor een operatie. Er kan dus worden opgemerkt dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment gewag maakte van het feit dat uw problemen waren begonnen toen u door de politie werd mishandeld na een culturele bijeenkomst (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, zei u dat u dit incident in 2000 niet had vermeld omdat hier geen vragen over werden gesteld (CGVS, p. 22). Deze uitleg is niet afdoende. Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat u op het moment van uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken spontaan melding zou maken van dit uiterst belangrijke incident, dat volgens uw verklaringen bij het Commissariaat-generaal het begin van uw problemen zou hebben ingeluid. Daarenboven bleken uw opeenvolgende verklaringen over de mishandelingen door de politie ook manifest tegenstrijdig. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u slechts één keer zo ernstig te zijn mishandeld door de politie dat u moest worden gehospitaliseerd; namelijk naar aanleiding van het incident in 2000. In 2003 werd u opnieuw opgenomen omdat er complicaties waren met de verwondingen die u in 2000 had opgelopen (CGVS, p. 12, 14). Dit is natuurlijk niet verenigbaar met uw verklaring tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken als zou u in 2003 op de markt zijn mishandeld door politieagenten en dat u als gevolg van dit incident zou zijn opgenomen in het ziekenhuis en waarna u in 2007 complicaties kreeg. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef u bij uw laatste verklaringen. U zei dat het incident waarbij u was mishandeld en waarna u was opgenomen in het ziekenhuis in 2000 was gebeurd; niet in 2003. U vermoedde dat u zich tijdens het interview de Dienst Vreemdelingenzaken misschien had vergist van datum (CGVS, p. 22-23). Deze uitleg is niet acceptabel. Er moet immers worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen niet enkel verschillen wat betreft de datum van de mishandeling en daaropvolgende ziekenhuisopname; maar ook en vooral wat betreft de aanleiding van deze mishandeling en opname in het ziekenhuis. Het Commissariaat-generaal besluit dat deze markante tegenstrijdigheden over het begin van uw problemen met de politie de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder ondermijnen.

Ten derde kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verhaal over de ontvoering van uw dochter in november 2011. Uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw over deze gebeurtenis bleken immers op verschillende punten inconsistent en tegenstrijdig. U vertelde dat uw dochter werd ontvoerd op 23 november. Die ochtend had u een klacht ingediend naar aanleiding van uw eigen ontvoering. Die middag ging u naar uw werk om uw winkel terug te openen. U kreeg telefoon van de ontvoerders toen u op uw werk was. Ze wisten dat u een klacht had ingediend bij de politie. Ze zeiden dat ze uw dochter hadden meegenomen van haar school en eisten dat u de documenten en de sleutel van uw winkel zou afgeven in ruil voor de vrijlating van uw dochter. Van op het werk vertrok u meteen naar huis om het nieuws over de ontvoering te vertellen aan uw vrouw (CGVS, p. 19-20). Even later vertelde u echter een ander verhaal. U zei dat u waarschijnlijk thuis was toen u werd opgebeld, maar u wist het niet zeker (CGVS, p. 24). In dit verband moet worden opgemerkt dat ook uw vrouw verklaarde

dat u thuis werd opgebeld. Zij vertelde dat ze naast u stond toen men u informeerde dat uw dochter was ontvoerd en dat zij zelfs een deel van het telefoongesprek had gehoord (CGVS vrouw, p. 8). Dit is natuurlijk niet verenigbaar met uw initiële verklaring als zou u op het werk zijn geweest toen u hoorde dat uw dochter was ontvoerd en dat u vervolgens halsoverkop naar huis zou zijn gegaan om uw vrouw hierover te informeren. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei dat u zich de gebeurtenissen niet goed meer kon herinneren gezien de stressvolle omstandigheden van die dag (CGVS, p. 25). Deze uitleg is niet afdoende, gezien u in eerste instantie immers heel uitdrukkelijk verklaarde dat u op uw werk was toen u werd opgebeld. Daarenboven bleken jullie ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over het aantal keer dat de ontvoerders zouden hebben gebeld. U vertelde dat u slechts één telefoontje had gekregen (CGVS, p. 25). Uw vrouw beweerde echter dat u twee keer werd opgebeld: een eerste keer om te zeggen dat men wist dat er een klacht was ingediend bij de politie, een tweede keer (enkele uren later) om te zeggen dat uw dochter was ontvoerd (CGVS vrouw, p. 8). Toen u met deze nieuwe tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat u zich kon vergissen en verwees u opnieuw naar het feit dat u toen veel stress zou hebben gehad (CGVS, p. 24). Deze uitleg is niet acceptabel. Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat u weet of u één of twee keer werd gebeld door de ontvoerders, gezien dit toch een significant verschil is. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat noch u, noch uw vrouw of uw moeder op het moment van jullie asielaanvraag melding maakten van het feit dat uw dochter was ontvoerd. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken vertelden jullie enkel dat er dreigementen waren geweest om uw dochter te ontvoeren en dat jullie omwille van dit dreigende gevaar besloten te vluchten. Geen van jullie zei toen dat uw dochter effectief zou zijn ontvoerd (CGVS vragenlijsten; nr. 3). Toen werd gevraagd waarom u deze uiterst belangrijke gebeurtenis – het feit dat uw dochter werd ontvoerd en dat u uw winkel had moeten afstaan om haar vrij te krijgen – niet had vermeld bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, antwoordde u dat men hier niet specifiek naar had gevraagd. U wees ook op de korte duur van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 23). Deze uitleg is niet overtuigend. Het is weinig geloofwaardig dat jullie deze gebeurtenis, die nauwelijks één maand voor jullie vertrek zou zijn voorgevallen en die ook de directe aanleiding voor jullie vertrek uit Kazachstan zou hebben gevormd, niet spontaan zouden hebben verteld op het moment van uw asielaanvraag in België. Het Commissariaat-generaal meent dat deze verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties betreffende de ontvoering van uw dochter, een sleutelmoment in uw asielrelaas, verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tenslotte, wat betreft uw bewering dat alle Oeigoeren in Kazachstan het slachtoffer zijn van ernstige discriminatie en van intimidaties en mishandelingen door de Kazachse ordediensten (CGVS, p. 22, 25), moet worden opgemerkt deze situatie die u beschrijft niet in overeenstemming is met objectieve informatie over de situatie van etnische minderheden in Kazachstan (VN: 'Report of the independent expert on minority issues - Mission to Kazakhstan'). Uit deze informatie blijkt immers dat vertegenwoordigers van minderheidsgroepen in Kazachstan een situatie van relatieve gelijkheid en non-discriminatie beschrijven op het vlak van tewerkstelling in de private sector, op het vlak van toegang tot diensten (zoals gezondheidszorg) en in het algemene maatschappelijke leven. De VN-expert voor minderheidsaangelegenheden merkt op dat de Kazachse overheid ook inspanningen doet op het vlak van onderwijsbeleid ten aanzien van minderheidsgroepen. Op basis van deze informatie kan niet worden gesteld dat etnische minderheden in Kazachstan in het algemeen, of etnische Oeigoeren in het bijzonder, louter op basis van hun etnische origine het slachtoffer zouden zijn van ernstige cumulatieve discriminatie of dat zij systematisch gevisieerd zouden worden door de Kazachse autoriteiten. Hoewel het mogelijk is dat etnische Oeigoeren in Kazachstan te maken krijgen met occasionele daden van racisme en discriminatie door medeburgers of overheids personeel (bv: individuele politieagenten, artsen of leraren) meent het Commissariaat-generaal dat deze situatie, die weliswaar laakbaar is, niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband moet er echter worden benadrukt dat uw individuele vervolgingsrelaas over de problemen met (leden van) de Kazachse ordediensten niet geloofwaardig werd bevonden.

Uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw dochter bevatten louter identiteitsgegevens en kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat haar asielaanvraag dient beoordeeld te worden ten aanzien van haar land van herkomst, met name Oezbekistan. Hierbij stelt verzoekster vast dat het Commissariaat-generaal geenszins de actuele situatie in Oezbekistan heeft onderzocht, maar zich heeft beperkt tot het bevestigen van de levensomstandigheden van verzoekster 14 jaar geleden. Volgens verzoekster staat Oezbekistan nochtans bekend als een land met een zeer repressief regime en met een uiterst alarmerende problematiek inzake mensenrechtenschendingen. Hierbij verwijst verzoekster naar rapporten van Human Rights Watch van 2012 waarvan zij enkele uittreksels citeert. Verzoekster stelt dat de beslissing in dat opzicht onvoldoende werd gemotiveerd. Ter terechtzitting herhaalt de raadvrouw van verzoekster dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de actuele situatie in Oezbekistan.

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zelf verklaarde dat ze voor haar vertrek uit Oezbekistan geen ernstige problemen heeft gekend (stuk 4b, gehoorverslag CGVS 2 april 2012, p. 3). Tijdens het gehoor werd ook gepeild naar de actuele toestand in Oezbekistan, waarbij verzoekster verklaarde dat zij eigenlijk niet goed weet wat er daar de laatste 13 jaar gebeurt. Verzoekster geeft wel aan dat zij daar eveneens zou worden gediscrimineerd omwille van haar Oeigoerse origine (*Ibid.*, p. 4). Tevens blijkt dat verzoekster niet precies weet of haar ouders die momenteel nog in Oezbekistan verblijven en waarmee zij af en toe contacten heeft (*Ibid.*, p. 3), aldaar actueel problemen kennen.

2.3. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoekster geenszins kan worden afgeleid dat zij actueel ten aanzien van Oezbekistan een gegronde vrees voor vervolging kan doen gelden zoals bedoeld in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) of aantoonde dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Uit de uittreksels uit het rapport van Human Rights Watch over Oezbekistan die in het verzoekschrift zijn opgenomen, blijkt dat er sprake is van ernstige onderdrukking van politieke en mensenrechtactivisten, van onafhankelijke moslim-groeperingen, journalisten en juristen. Tevens wordt gewag gemaakt van machtsmisbruik in het strafrechtssysteem in het algemeen en in gevangenissen in het bijzonder en van beperkingen van de vrijheid van meningsuiting. De Raad besluit dat uit de in het verzoekschrift weergegeven uittreksels niet kan worden afgeleid dat verzoekster op heden omwille van haar etnisch Oeigoerse origine in Oezbekistan vervolging dient te vrezen of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Uit de aangeleverde informatie kan evenmin worden afgeleid dat er actueel in Oezbekistan een situatie van willekeurig geweld heerst in het kader van een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor het overige verbindt verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan deze van haar echtgenoot S. R. en roept zij identieke middelen in.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 86 967 van 6 september 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S. R. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/5, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, “meer bepaald de verplichting om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen”. Verzoeker stelt dat de aangehaalde feiten in verband dienen worden gebracht met zijn

Oeigoerse origine. Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal weinig ondernomen om het asielrelaas te onderzoeken en kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal coherent en consistent zijn en de beslissing enkel gebaseerd is op verschillen met het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tussen verklaringen van verzoeker enerzijds en deze van zijn echtgenote. Verzoeker wijst erop dat zijn echtgenote haar asielaanvraag baseert op deze van haar man waardoor haar antwoorden niet meer zijn dan een vertelling van de vervolgingsfeiten. Het feit dat zijn echtgenote niet op de hoogte was, is volgens hem te wijten aan het feit dat hij erg zwijgzaam was en de laatste jaren eigenlijk geen melding maakte van zijn problemen omwille van de stress waaraan verzoekster leed en omwille van haar miskraam bij het begin van zijn problemen in 2000. Hierdoor, zo vervolgt verzoeker, is zijn echtgenote enkel lang na de feiten op de hoogte geraakt van de mishandelingen en werd, wat de namen betreft, enkel deze van generaal A. I. vermeld. Verzoeker wijst erop dat zijn echtgenote niet geheel onwetend is over de feiten en wél weet in wiens opdracht en om welke redenen verzoeker werd lastiggevallen en dat zij voornamelijk details kan geven over de ontvoering van hun dochter, feiten die ze zelf heeft meegemaakt. Enkel de identiteit van de belagers en handlangers van A. I. of de leden van de ordediensten heeft verzoeker haar, zo stelt hij, niet meegedeeld. Verzoeker besluit dat er niets opmerkelijks is aan het feit dat zij alle informatie waarover zij beschikte heeft gegeven en zo goed mogelijk op de vragen heeft geantwoord.

Met betrekking tot zijn tegenstrijdige verklaringen over het begin van zijn problemen stelt verzoeker dat hij heeft verklaard dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort was. Verzoeker wijst erop dat zijn verklaringen niet helemaal overeenstemmen met deze die hij op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd, maar dat ze er niettemin een onsamenhangende samenvatting van lijken te zijn. Volgens verzoeker worden de incoherenties verklaard door het feit dat hij expliciet de opmerking kreeg er een samenvatting van te maken, en hij de tijd niet kreeg of nam om zijn verhaal naar behoren te vertellen. Verzoeker stipt ook aan dat het enkel om verklaarbare incoherenties gaat en zeker niet om werkelijke tegenstrijdigheden of lacunes. Tijdens zijn laatste interview, zo verduidelijkt verzoeker, bevestigde hij de weergave van de feiten waarbij hij stelde dat zijn problemen begonnen zijn in 2000 na een culturele bijeenkomst en daaropvolgende hospitalisatie en dat er nieuwe problemen waren op de markt in 2003 en een tweede hospitalisatie ten gevolge van complicaties van het eerste incident. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal de zaak dient te beoordelen op basis van deze feiten, namelijk op basis van de gestelde vragen en verkregen antwoorden.

Aangaande de tegenstrijdige verklaringen over de ontvoering van zijn dochter, stelt verzoeker dat hij initieel aangaf telefoon te hebben gekregen op zijn werk, maar later zelf en zonder aanleiding aangaf dat hij toch thuis was. Volgens verzoeker kan hier geen tegenstrijdigheid weerhouden worden en betreft de enige tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote het aantal telefoongesprekken dat werd gevoerd naar aanleiding van de ontvoering van hun dochter, waarbij verzoeker één gesprek vernoemde en zijn echtgenote twee. Volgens verzoeker blijkt dit echter niet duidelijk uit het gehoorverslag en is het eerder de ondervrager die in de vraagstelling over twee telefoongesprekken spreekt. De echtgenote van verzoeker antwoordt ook dat ze niet meteen na hun thuiskomst, na het indienen van een klacht werd opgebeld, maar 'later'. Verzoeker wijst er ook op dat ze tweemaal herhaalt dat ze enkel het einde van 'dit' gesprek hoorde en dat haar man haar de inlichtingen erna doorgaf. Volgens verzoeker geeft zijn echtgenote dus zelf niet aan dat het om twee gesprekken ging en is het eerder de ondervrager die verkeerdelijk tot deze conclusie lijkt te komen.

Aangaande de situatie van Oeigoeren in Kazachstan, poneert verzoeker dat de commissaris-generaal op basis van één rapport over de inspanningen van de overheid om de interetnische problematiek weg te werken besluit dat het vervolgingsrelaas van verzoekers niet geloofwaardig is. Verzoeker wijst er echter op dat het rapport niet meer is dan een lange aaneenschakeling van theoretische instructies en stappen die de autoriteiten ten aanzien van minderheden zouden ondernomen hebben. Verzoeker citeert een aantal paragrafen uit het rapport van de Verenigde Naties dat door de commissaris-generaal werd gehanteerd en voegt tevens een aantal paragrafen toe uit een rapport van 2012 van Human Rights Watch over Kazachstan, dat hij als bijlage aan zijn verzoekschrift hecht, waaruit hij besluit dat de veiligheidssituatie en de mensenrechtenschendingen problematisch blijven. Bij terugkeer zal hij dus, zo besluit verzoeker, in een kwetsbare situatie terecht komen. De informatie is volgens verzoeker niet enkel van algemene aard, maar toont tevens de geloofwaardigheid aan van zijn toenmalige problematiek en de steeds bestaande huidige redenen tot gegronde vrees voor vervolging. Gelet op het verleden vreest verzoeker gelijkaardige problemen te ondervinden zonder te kunnen rekenen op de effectieve bescherming van de plaatselijke overheden. Verzoeker wijst erop dat hij wel degelijk klacht heeft ingediend bij de politie waarna zijn dochter werd ontvoerd. Hierbij vermeldt verzoeker ook artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn waarbij hij aangeeft dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd een ernstige aanwijzing vormt voor een gegronde vrees, tenzij er redenen zijn om aan te nemen dat deze vervolging zich niet meer zou voordoen, wat volgens verzoeker bij hem niet het geval is, waardoor hij besluit dat hij wel degelijk een persoonlijke vrees koestert.

Verzoeker wijst er tenslotte op dat de beslissing louter is gestoeld op incoherenties en tegenstrijdigheden, terwijl hij een generaal en zijn handlangers heeft vernoemd, die de oorzaak zijn van zijn problemen en het Commissariaat-generaal hier op geen enkel moment is bij blijven stilstaan. Verzoeker besluit hieruit dat zijn verklaringen niet werkelijk werden onderzocht. De gegeven motivering is volgens hem oppervlakkig, mist inhoudelijk karakter en is niet ernstig. Verzoeker overloopt de drie motieven die hij in de beslissing meent te onderscheiden. Naar aanleiding van het eerste motief, namelijk dat zijn echtgenote de exacte identiteit van zijn belagers niet kent, terwijl ze deze informatie enkel uit de mond van haar echtgenoot kent, die haar gezondheidstoestand in acht nam en bepaalde zaken achterhield of niet vermeld heeft, stelt verzoeker dat dit oppervlakkig en niet afdoende is. Hetzelfde geldt volgens verzoeker voor het tweede motief over de verschillen tussen de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal omdat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de bevoegdheid heeft om het asielrelaas uiteen te zetten of te onderzoeken en enkel samengevat nota kan nemen van de motieven waarbij de nadruk wordt gelegd om het kort te houden waardoor onsamenhangendheden en lacunes onvermijdbaar zijn. Ook voor het derde motief gaat deze redenering volgens verzoeker op omdat de opgeworpen tegenstrijdigheden bij nalezing van de verhoren geen tegenstrijdigheden blijken te zijn. Vervolgens wijst verzoeker op artikel 4.5 van de Kwalificatierichtlijn waarbij hij stelt dat er, indien er twijfels bestaan over de geloofwaardigheid, dit niet belet dat moet onderzocht worden of er al dan niet een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Tevens haalt verzoeker een aantal Franstalige arresten van de Raad aan waarin wordt gesteld dat steeds moet worden onderzocht of er een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Volgens verzoeker volstaan de motieven van de bestreden beslissing in dat opzicht niet omdat hij in de mate van het mogelijke aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan.

2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, "meer bepaald de verplichting om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen", bedoelt hij in wezen de schending aan te voeren van de zorgvuldigheidsplicht. Deze houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt erop gewezen dat verzoeker allerhande problemen had omwille van zijn Oeigoerse origine, waarbij het Commissariaat-generaal geen geloof hecht aan zijn relaas omdat de vrouw van verzoeker onredelijk weinig bleek te weten over wie verantwoordelijk was voor zijn problemen. Ten tweede wordt opgemerkt dat uit de opeenvolgende verklaringen van verzoeker blijkt dat hij aanvankelijk geen melding maakte van het feit dat zijn problemen begonnen waren na afloop van een culturele bijeenkomst in 2000 en dat hij verklaarde dat hij in 2007 complicaties kreeg naar aanleiding van zijn opname in het ziekenhuis in 2003, terwijl hij later verklaarde dat hij in 2003 complicaties kreeg naar aanleiding van zijn opname in 2000. Er wordt ten derde opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de ontvoering van zijn dochter in november 2011 omdat zijn verklaringen verschilden met deze van zijn vrouw over de plaats waar hij zich bevond toen hij het nieuws kreeg van de ontvoering van zijn dochter. Tevens wordt er in de beslissing op gewezen dat verzoeker en zijn echtgenote eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegden over de vraag hoeveel telefoons ze van de ontvoerders kregen. Bijkomend werd opgemerkt dat verzoeker noch zijn echtgenote bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding hadden gemaakt van het feit dat hun dochter effectief zou zijn ontvoerd. Daarnaast blijkt de door verzoeker aangehaalde systematische discriminatie, intimidaties en mishandelingen van Oeigoeren in Kazachstan, niet in overeenstemming met de objectieve informatie waarover de commissaris-generaal beschikt waarin sprake is van occasionele daden van racisme en discriminatie die niet kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade.

2.5. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenote van verzoeker ter gelegenheid van het opstellen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat ze niet wist wat haar echtgenoot, thans verzoeker, bedreigde en dat het idee om het land te verlaten van haar man kwam (stuk 10b, Vragenlijst echtgenote DVZ 17 januari 2012, p. 3). Bij het gehoor op het Commissariaat-generaal kon ze nog steeds niet zeggen of haar echtgenoot door de maffia, door politieagenten of door andere mensen werd lastiggevallen (stuk 4b, gehoorverslag CGVS echtgenote 2 april 2012, p. 9). Uit deze elementen blijkt dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat zijn echtgenote wel degelijk op de hoogte was over de feiten en weet in wiens opdracht en om welke redenen verzoeker werd lastiggevallen. Verzoeker tracht de onwetendheid van zijn echtgenote te verklaren door te wijzen op zijn stilzwijgendheid en het feit dat hij rekening hield met de miskraam die zij in 2000 zou hebben gehad. Zoals verzoeker zelf aangeeft, kan hierdoor begrip worden opgebracht voor het feit dat zij slechts lang na de feiten op de hoogte geraakt is van de problemen, maar dit kan onmogelijk aanvaard worden als rechtvaardiging voor haar actuele onwetendheid. Wanneer verzoeker besliste om zijn land van herkomst te verlaten, mag toch worden verwacht dat zijn echtgenote minimaal op de hoogte is van de reden waarom hij deze drastische beslissing neemt. Het feit dat de echtgenote van verzoeker iets meer details kan geven over de feiten die zij zelf zou hebben meegemaakt, neemt niet weg dat zij minstens in globa moet kunnen aangeven door wie haar echtgenoot wordt bedreigd.

2.6. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat bepalende ervaringen in het geheugen gegrift staan zodat deze persoon daar in een later stadium, ongeacht het tijdsverloop nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het opstellen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat zijn probleem startte in 2000 en verband hield met zijn winkel op de markt (stuk 10a, Vragenlijst DVZ 17 januari 2012, p. 3), terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn problemen begonnen in 2000 toen hij door de politie werd geslagen op de terugweg van een Oeigoers cultureel evenement (stuk 4a, gehoorverslag CGVS 2 april 2012, p. 12-13). De Raad wijst erop dat niet alleen de aanleiding van het incident in 2000 verschilt, maar ook de verdere evolutie. Zo blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij in 2003 door vier politieagenten in elkaar werd geslagen waardoor hij moest worden geopereerd en in 2007 omwille van complicaties opnieuw naar het ziekenhuis moest (stuk 10a, Vragenlijst DVZ 17 januari 2012, p. 3). Bij het gehoor op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker echter dat hij in 2003 opnieuw naar het ziekenhuis moest omwille van een complicatie naar aanleiding van het incident van 2000 (stuk 4a, gehoorverslag CGVS 2 april 2012, p. 14). Toen hij met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, bevestigde verzoeker de laatste versie die hij weergaf op het Commissariaat-generaal. In zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker wederom deze versie, wat uiteraard geen rechtvaardiging vormt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Verzoeker tracht thans de incoherenties te verklaren door te stellen dat hem op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gevraagd werd een samenvatting van de feiten te maken en dat hij geen tijd kreeg om zijn verhaal naar behoren te vertellen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het opstellen van de vragenlijst uitdrukkelijk werd meegedeeld dat hij nauwkeurig, maar in het kort diende weer te geven waarom hij bij terugkeer probleem vreest of riskeert (stuk 10a, Vragenlijst DVZ, 17 januari 2012, p. 1). Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat hem expliciet werd opgedragen een samenvatting te maken. De Raad stipt aan dat verzoeker thans beweert dat hij de tijd niet kreeg om zijn verhalen naar behoren te vertellen, terwijl hij hierover bij de aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal geen opmerkingen maakte en zelfs uitdrukkelijk stelde dat alles goed verlopen was. Op de vraag of hij bij zijn eerste gehoor alle belangrijke redenen voor zijn vertrek had aangehaald, heeft hij trouwens bevestigend geantwoord (stuk 4a, gehoorverslag CGVS 2 april 2012, p. 2). Verzoeker kan niet verlangen dat de commissaris-generaal het asielrelaas beoordeelt op basis van de feiten, wanneer er van deze feiten geen enkel begin van bewijs wordt geleverd en bovendien weinig coherente verklaringen worden afgelegd. De Raad wijst er ook op dat verzoeker niets inbrengt tegen de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker noch zijn echtgenote bij het opstellen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken hadden vermeld dat hun dochter effectief was ontvoerd, wat nochtans volgens de verklaringen van verzoeker de rechtstreekse vluchtaanleiding was (stuk 4a, gehoorverslag CGVS 2 april 2012, p. 21).

2.7. Verzoeker tracht de schuld voor de tegenstrijdige verklaringen van zijn echtgenote aangaande het aantal telefonische contacten met betrekking tot de ontvoering van hun dochter in de schoenen te

schuiven van de dossierbehandelaar. Uit het gehoorverslag blijkt nochtans dat de echtgenote van verzoeker zelf verklaarde dat haar man bij hun thuiskomst van het politiekantoor gebeld werd met de vraag om zijn klacht in te trekken (stuk 4b, gehoorverslag CGVS echtgenote 2 april 2012, p. 8). De echtgenote van verzoeker gaf aan dat toen nog niet werd meegedeeld dat hun dochter ontvoerd was, waarna ze stelde dat “ze” later naar haar echtgenoot hadden gebeld met de mededeling dat hun dochter bij hen was (Ibid.). Uit wat voorafgaat, kan enkel worden begrepen dat verzoeker twee keer werd opgebeld door de ontvoerders. Uit het gehoorverslag blijkt trouwens dat de echtgenote van verzoeker de dossierbehandelaar geenszins corrigeerde nadat deze haar volgende vraag had gesteld: “Naar wie hebben ze die tweede keer gebeld. Naar u of naar hem?”. Uit wat voorafgaat, kan geenszins worden afgeleid dat de dossierbehandelaar verkeerdelijk concludeerde dat het om twee gesprekken ging.

2.8. De bewering van verzoeker dat het motief met betrekking tot de onwetendheid van zijn vrouw oppervlakkig zou zijn, is niet van aard om de hierboven toegelichte concrete vaststellingen te weerleggen. Verzoeker dient te worden bijgetreden waar hij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen bevoegdheid heeft om asielaanvragen ten gronde te onderzoeken. De Raad wijst er echter op dat de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van artikel 51/10 van de vreemdelingenwet wel degelijk bevoegd is om de asielaanvraag in ontvangst te nemen, een verklaring af te nemen met betrekking tot de identiteit, herkomst en reisweg, en een vragenlijst waarin de asielzoeker uitgenodigd wordt om de redenen uiteen te zetten die hem ertoe aanzetten om een asielaanvraag in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal deze informatie in het kader van zijn onderzoek niet zou mogen hanteren om de geloofwaardigheid van het relaas te beoordelen. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is verzoeker er niet in geslaagd de tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen op te heffen. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Het voordeel van de twijfel kan worden toegestaan indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438). Verzoeker toont niet aan dat hij voldoet aan de voorwaarden die in artikel 4.5 van de Kwalificatierichtlijn worden opgesomd, waardoor hij niet in aanmerking komt om het voordeel van de twijfel te genieten. Betreffende de door verzoeker aangehaalde arresten van de Raad, dient te worden opgemerkt dat aan deze uitspraken geen bindende precedentswaarde kan worden toegekend en verzoeker niet aannemelijk maakt dat in zijn geval geen onderzoek zou zijn verricht naar de gegrondheid van zijn voorgehouden vrees.

2.9. Los van het individuele, ongeloofwaardige relaas van verzoeker, gaat de commissaris-generaal na of aan de hand van de beschikbare informatie over de situatie van etnische minderheden in Kazachstan kan worden besloten of de Oeigoerse origine van verzoeker op zich aanleiding kan geven tot een behoefte aan internationale bescherming (stuk 14, Landeninformatie, United Nations, Mission to Kazachstan, Report of the independent expert on minority issues, 1 februari 2010). In dit rapport wordt gesteld dat “the inter-ethnic tolerance (...) is generally evident in the society”, waardoor de vrees van verzoeker om omwille van zijn Oeigoerse origine vermoord te worden (stuk 10a, Vragenlijst DVZ 17 januari 2012, p. 3) niet door objectieve gegevens wordt ondersteund. Verzoeker tracht de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert te ontkrachten door te verwijzen naar een rapport van Human Rights Watch van 2012 dat hij ook als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt. De Raad merkt echter op dat geen enkele van de in het rapport beschreven incidenten betrekking heeft op de Oeigoerse minderheid en geen mensenrechtenschendingen worden vermeld die zouden zijn ingegeven door etnische motieven. Bijgevolg zijn deze rapporten niet van aard om het ongeloofwaardig karakter van verzoekers relaas over geweldplegingen omwille van zijn etnische achtergrond om te buigen.

2.10. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, kan niet bewezen worden geacht dat verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, waardoor zijn redenering op grond van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet kan worden gevolgd. Verzoeker komt op grond van het ongeloofwaardig karakter van zijn relaas niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus en kan zich zodoende ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Uit het betoog van verzoeker, noch uit het rapport van Human Rights Watch van 2012 dat verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt, blijkt dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3, 48/5 of 57/6 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden, waardoor geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk werd gemaakt. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.”

2.6. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN